

η νεα

Φωνη της Φυλακτικής

Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ ΚΑΡΔΙΣΚΑΚΗ 6 43100 ΚΑΡΔΙΤΣΑ ΚΩΔΙΚΟΣ 5717

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΥΛΑΚΤΙΩΤΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Εκδότης - Διευθυντής: Βασ. Χρ. Διαμαντής
Υπ. Σύνταξης: Γεώργιος Χρ. Τσιαμαντάς

Γραφεία: Καρδισκάκη 6 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 - 25375

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006
ΕΤΟΣ 6ο, ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 25

ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Του Λάμπρου Δημ. Παπαδημητρίου

Κάποτε - όχι και τόσο παλιά - ομάδα νεαρών αγγέλων πεθύμησε τις έγνοιες και τις χαρές των εγκόσμιων πραγμάτων. Βαρέθηκε βλέπεις, τα ίδια και τα ίδια, τη γαλήνη, την τάξη και την απραξία των επουράνιων κοιλάδων. Η τρέλα της νιότης, το πέταγμα προς το άγνωστο, η αγωνία του καινούριου, δεν κατοικούν μόνο στον κόσμο των ανθρώπων, αλλά και στις όχθες του σύμπαντος. Όσο για τους νεαρούς μας, στην καθοδική τους πτήση, ξεχώρισαν από ψηλά τα κορφοβούνια σκεπασμένα ακόμα με χιόνια και λίγο παρακάτω κάτι φτωχόσιπα. Ακούμπησαν τα φτερά τους πάνω στα έλατα και πάτησαν στο χώμα. Επιτέλους! Λουλούδια, χορτάρια, λάσπη, φασαρία, ζωή! Έστησαν αυτί στον κορμό κάποιου δέντρου κι άκουσαν από μακριά τις φωνές των συνομηθικών τους γήινων πλασμάτων. Τα δέντρα μεταφέρουν γρηγορότερα από οτιδήποτε άλλο το μήνυμα των παιχνιδιών, της ελευθερίας, της ξεγνοιασιάς. Έτσι πήραν το μονοπάτι που οδηγούσε προς τα σημάδια της ζωής. Λίγο παραέξω απ' τον τόπο της χαράς φύλαξαν τις ουράνιες στολές τους κάτω από έναν κέδρο και στολίστηκαν με τη νέα τους φορεσιά! Μην φανταστείς τώρα τίποτα καινούρια και πλούσια ρούχα, μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Κοντό παντελονάκι με τιράντες, φανελάκι, πλαστικά σαντάλια και στο λαιμό κρεμασμένο το λάστιχο. Μετά από λίγο ανακατεύτηκαν με τις άλλες ομάδες των αγγέλων με τα κουρεμένα κεφάλια κι άρχισε η γιορτή των παιχνιδιών, των τσακωμών, του πετροπόλεμου.

Της άνοιξης οι ομοφιές, οι πόθοι και τα στολιδία δεν έχουν τελειωμό. Της νιότης η ελευθερία, η ανεμελιά, τα γλυκά βάσανα δεν γνωρίζουν όρια. Οι νύχτες όλο και μικραίνουν φτάνοντας ίσα ίσα να χωρέσουν τα όνειρά των μεγάλων. Οι μέρες όλο και μεγαλώνουν χαρίζοντας φως και χαρά στα όνειρα των ωραίων της νιότης. Τα τρεχούμενα νερά απ' τα χιόνια που λιώνουν ποτίζουν τη γη, μαλακώνουν το χώμα για να ξεπεταχτούν σε λίγο τα αγιολούλουδα των βουνών. Ακόμα κι απ' τις κοτρώνες και μέσα απ' τα βράχια εμφανίζονται δειλά δειλά πανέμορφα λουλουδάκια καθημερίζοντας τον ήλιο. Ακόμα και οι ψυχές ανθίζουν, χαίρονται, ομορφαίνουν. Κάτω απ' τη γέριχη καρδιά φύτρωσαν μόνες τους - από καρύδια που ξεχάστηκαν και σκεπάστηκαν με φύλλα και χώμα - δυο χαριτωμένες κόρες που παίζουν με τους αέρηδες χειρονομώντας στη μητέρα να τους δώσει χώρο και φως. «Αφήστε τις να τρανέψουν λιγάκι και μετά θα τις βγάλουμε και θα τις φυτέψουμε λίγο πιο πέρα, να στολίζουν το χωράφι και να κάνουν παρέα στη μάνα τους». Οι κορομηλιές βιάστηκαν ν' ανθίσουν φέτος και γέμισαν κιάλας με τα ζηλευτά δώρα για τα παιδιά. «Μου φαίνεται πως τρώγονται, τι λες;» «Δεν τρώγονται ακόμα, έχουν φούσκες». «Και τι έγινε άμα έχουν φούσκες; Με λί-

γο αλατάκι θα 'ναι μια χαρά». «Ε, τότε να κόψουμε και λίγες ξινήθρες μπας και χορτάσουμε». Οι ξινήθρες δεν μας χόρταιναν, το λιγοστό φαί δεν μας έφτανε. Χόρταιναν όμως την ψυχή μας τα μύρα της άνοιξης, γέμιζε την καρδιά μας η ομορφιά του επίγειου παραδείσου.

Οι ξινήθρες δεν μας χόρταιναν, το λιγοστό φαί δεν μας έφτανε. Χόρταιναν όμως την ψυχή μας τα μύρα της άνοιξης, γέμιζε την καρδιά μας η ομορφιά του επίγειου παραδείσου.

Οι ξινήθρες δεν μας χόρταιναν, το λιγοστό φαί δεν μας έφτανε. Χόρταιναν όμως την ψυχή μας τα μύρα της άνοιξης, γέμιζε την καρδιά μας η ομορφιά του επίγειου παραδείσου.

Τα πρωινά ανηφορίζαμε για το σχολείο με τις κρανίσιες στα χέρια, πληρώνοντας το τίμημα της ελευθερίας και των παιχνιδιών. «Δάσκαλε, βάρα όσο θες, τα παιχνίδια δεν τα σταματάμε, τους τσακωμούς δεν τους τελειώνουμε». Την ώρα της ιστορίας η φασαρία σταματούσε κι ακούγαμε μ' ανοιχτό στόμα την απόφαση του Αχιλλέα να ξαναβγεί στον πόλεμο και να πάρει εκδίκηση για το θάνατο του εκλεκτού φίλου. Ανήμποροι Τρώες τι σας περιμένει! Εκεί στη μεσαία σειρά, προς τα τελευταία θρανία, καθόταν ένας συμμαθητής με θωριά και μάτια αγγέλου, που συνήθιζε να παιδεύει και να δυσκολεύει το δάσκαλο. «Γιατί ο Αχιλλέας θα πεθάνει, παρόλο που οι θεοί υποσχέθηκαν να είναι αθάνατος;» «Πού ξέρεις εσύ ρε, πως θα πεθάνει αφού δεν τελειώσαμε ακόμα τα μαθήματα;» «Ξέρω για το θάνατο του Αχιλλέα, όπως ξέρω ολόκληρο τον Τρωικό πόλεμο κι ακόμα παραπέρα για όλους τους πολέμους της Ιστορίας, ακόμα και τους αυριανούς. Ο Σκάμανδρος θα πλημμυρίσει απ' το αίμα, τα ποτάμια όλης της οικουμένης. Θα γεμίσουν ανθρώπινο, αθώο αίμα.»

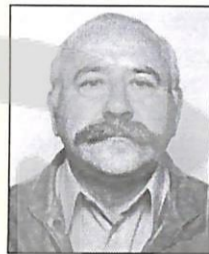
Ο δάσκαλος έξιχνε το κεφάλι του, κάτι μουρμούριζε για αχιλλείο πτέρνα, για μοίρες, αλλά εμάς πιο πολύ μας άρεσαν οι ιστορίες του συμμαθητή, παρά των βιβλίων. Αχιλλέος πτέρνα; Ποια Ελένη; Είναι η άνοιξη καιρός για σφαγές; Ο φύλακας - άγγελος της τάξης μας βοηθούσε και στα μαθήματα, ιδιαίτερα στην αριθμητική και τη γραμματική. Εμείς, μονίμως αδιάβαστοι, τρέχαμε γύρω του να μας πει τις απαντήσεις, να μας γλυτώσει απ' το ξύλο. Δεν αρνήθηκε τη βοήθειά του ούτε μια φορά. Αυτός μας βοηθούσε στα γράμματα κι εμείς στα παιχνίδια. Γνώριζε τα πάντα για τα βιβλία, δεν ήξερε όμως τα μυστικά της ζωής, πώς να φτιάχνει λάστιχο, πώς να φτιάχνει καρτσάκι, πώς να κρατάει την τσιλίκα, πώς να φυλάγεται στον πετροπόλεμο. Έτσι μοιραζόμασταν τα πλούτη μας. Δίκαιη μοιρασιά έτσι;

«Ο Μάιος μας έφτασε,

Συνέχεια στην 2η σελ.

ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ

Πέρασαν 59 χρόνια από την μετακίνηση και μετεγκατάσταση του ορεινού πληθυσμού της Καρδίτσας στις πεδινές περιοχές της και κυρίως στην πόλη της Καρδίτσας

Γράφει ο Αθανάσιος Τσιαμαντάς

ήτοι από την άνοιξη 1947. Η παραμονή στους τόπους μετεγκατάστασης κράτησε 3 χρόνια περίπου, μέχρι την άνοιξη του 1950. Στα χωριά που μετεγκαταστάθηκαν ήταν και το δικό μας χωριό, το Σερμενικό. Το πέρασμα του χρόνου, σκέπασε τα γεγονότα εκείνα που σχεδόν ξεχάστηκαν και εάν φύγουν και οι τελευταίοι που τα έζησαν και τα

γνωρίζουν θα ξεχασθούν για πάντα. Θα αναφερθώ γενικά στα γεγονότα χωρίς χαρακτηρισμούς και κριτικές. «Τις πταίει» είναι δουλειά των ιστορικών. Ας ευχόμεθα να μην έρθουν ποτέ τέτοιες ημέρες. Οι πληθυσμοί που μετακινήθηκαν ονομάστηκαν «καταδιωκόμενοι». Τα ορεινά χωριά των Αγράφων εκκενώθηκαν κλιμακωτά και εγκαταστάθηκαν στην πόλη της Καρδίτσας ή στα κοντινό-

ΣΕΚΛΙΖΑ - ΚΑΛΛΙΦΩΝΙ - ΦΙΛΙΑ. Η πόλη της Καρδίτσας υπήρξε το κέντρο συρροής των καταδιωκόμενων της περιοχής. Σύμφωνα με έκθεση της περιόδου εκείνης «περιφερειακώς εις τα κράσπεδα της πόλεως διαμένουν εντός παραπηγμάτων, καλυβών, σκηνών άνω των 20000 ατόμων» (Αρχεία Εμφυλίου πολέμου 1944-1949, τόμος 11ος, ΓΕΣ/ΔΙΣ).

Η τότε ελληνική κυ-

τερα χωριά της όχι όμως πέρα από την Γραμμή ΠΑΛΑΙΟΜΟΝΑΣΤΗΡΟ (Τρικάλων) - ΜΟΥΖΑΚΙ - ΦΑΝΑΡΙ - ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ -

βέρνηση υπολόγισε τον συνολικό αριθμό των μετακινήθέντων σε 700.000. Η μετακίνηση αυτή είχε

Συνέχεια στην 2η σελ.

Είσαι προληπτικός;

Της Φωτούλας Οικονόμου - Σβάρνα

Κάτι μ' έπιασε λίγο καιρό πριν και πήρα μπάλα γνωστούς και φίλους ρωτώντας τους: "Είσαι προληπτικός;"

Είστε περίεργοι να μάθετε τι απαντήσεις πήρα;

Λοιπόν χαλαρώστε κι ακούστε:

Μια φίλη μου μού είπε: "Γιατί, θα μπορούσα να τ' αποφύγω; Αφού όταν τύχει και δω παπά πριν πάω στο γραφείο μου, όλα μου πάνε στραβά κι ανάποδα μετά. Το αφεντικό μου φωνάζει με το

παραμικρό και οι συνάδελφοι μου έχουν κάτι μούτρα, ως το πάτωμα!"

Μια συμμαθήτριά της κόρης μου απάντησε: "Φυσικά και είμαι. Όταν λέμε το ίδιο πράγμα με τις φίλες μου πίνουμε κόκκινο για να μη μαλώσουμε. Άσε που τρέμω στην ιδέα ότι θα μπορούσα να σπάσω το καθρεφτάκι μου όταν βόφομαι. Εφτά χρόνια γρουσουζιά λένε ό

Συνέχεια στην 4η σελ.

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑ

Πάνε τώρα κάμποσες μέρες που ο καλός Ποιμήν των ουρανών έχοντας δυσκολίες να κουμαντάρει το ανθρώπινο κοπάδι, σκέφτηκε να φωνάξει κοντά του για βοηθό, τον στέλιγκα του χωριού. Έτσι παράγγειλε στον προφήτη Ηλία να μεταφέρει στον Ηλία την απόφασή του. Βλέπεις ο προφήτης τον γνώριζε καιρούς τώρα μιας και στο ξωκλήσι του πέρασαν μπόλικά χρόνια να κουβεντιάζουν, να χαίρονται, να γελούν και να προσέχουν το διαλεχτό κοπάδι. Κάποιες φορές ο στέλιγκας συνταίριαζε τις πεσμένες πέτρες απ' το ξωκλήσι, άναβε το καντηλάκι του κι ακουμπώντας στους τοίχους του γαλήνευε. Έτσι με τον καιρό γίνηκαν φίλοι. Οι δύο Λιάδες ο Λίας των ουρανών και ο Λίας των βουνών.

Ο άγιος προσπάθησε να γλιτώσει το παλικάρι λέγοντας στον Μεγαλοδύναμο πως είναι νωρίς ακόμα, πως έχει οικογένεια, γυναίκα, μικρά παιδιά, χαροκαμένη μάνα κι άλλους ακριβούς γύρω του. Άλλες όμως οι βουλές του επουράνιου άρχοντα. Έτσι ο θλιμμένος άγιος κατέβηκε απ' το ξωκλήσι του στο χωριό και ξημερώματα πήρε στα φτερά του τον στέλιγκα, ξεκινώντας για το ταξίδι στα σύννεφα. Από κει πάνω τώρα σαλαγάει τα κοπάδια κι αγναντεύει μήπως και ξεχωρίσει τα κορφοβούνια του χωριού για να στείλει τα χαιρετίσματά του στους αγαπημένους του.

Σαν να ακούγεται το βουητό των αγέρηδων.

Σαν να ακούγονται τα χαιρετίσματά του.

Π.Λ.

ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Συνέχεια από σελ. 1

εμπρός βήμα ταχύ...»

Στις μαγιάτικες μέρες και νύχτες είναι ανώφελο να προσπαθήσεις ν' αντισταθείς. Όλα της φύσης τα χρώματα κι αρώματα σε καλούν κοντά τους. Να κυλιστείς στο χώμα και στα χορτάρια, ν' απλώσεις τα χέρια σου στα μπουμπούκια, να φτιάξεις φλογέρα από κλαδί καρυδιάς ή ιτιάς, ν' αφουγκραστείς το κουβεντολόι των δέντρων, να ψάξεις για φωλιές, να αγναντέψεις τους φτερωτούς έρωτες, να ταξιδέψεις καβαλάρης στα σύννεφα. Η πρώτη μέρα του Μαΐου ξεκινούσε με δακράκια απ' το Κόκκινο Λιθάρι. Εκεί στις πλαγιές του βουνού που άγγιζε τον ουρανό μαζεύαμε τα πολύτιμα κατακίτρινα δώρα της φύσης, φτιάχνοντας ολόκληρα χερόβολα. «Τα δακράκια με το άρωμά τους λιγοστεύουν τα δάκρυα των ανθρώπων απ' τα βάσανα και τις στενοχώριες» έλεγαν οι γεροντότεροι, παρακαλώντας να μαζέψουμε και γι' αυτούς ένα ματσάκι. Εμείς τα δάκρυα δεν τα ξέραμε ακόμα κι έτσι κρατούσαμε την ευωδιά τους, τη χάρη τους και τη μαγεία τους. Δακράκια ή δάκρυα; Τα δάκρυα δεν ταιριάζουν στα κοντά παντελονάκια κι έτσι ψάχναμε για δακράκια κυνηγώντας να αιχμαλωτίσουμε τα όνειρα και τα ξωτικά των βουνών. Απ' την κορυφή του βουνού αγναντεύαμε τη λίμνη, τους κάμπους και το μάτι μας έφτανε μέχρι τα Μετέωρα και το χιονισμένο Όλυμπο. «Ε, ρε και να 'χαμε φτερά να πετούσαμε μέχρι τις πλαγιές του Ολύμπου, να γνωρίσουμε τις χάρες κι αυτουνού του βουνού που λέν πως είναι το ψηλότερο της χώρας. Λες να 'ναι αλήθεια;» «Σταμάτα να λες σαχλαμάρες! Το ψηλότερο και το καλύτερο είναι το δικό μας και κανένα άλλο, ούτε στη χώρα ούτε στον κόσμο ολόκληρο!» Οι φίλοι μας τότε πετάγονταν μέχρι τα έλατα, έφερναν τα φτερά τους, μας τα ταίριαζαν στις πλάτες και ξεκινούσαμε για τις μακρινές πολιτείες και τον Όλυμπο. Ακουμπούσαμε στις πλαγιές του, δοκιμάζαμε τα χιόνια του, μυρίζαμε για δακράκια, αλλά τίποτα. «Παιδιά, τζάμπα ήρθαμε, γρήγορα πίσω. Τόπος χωρίς δακράκια δεν είναι τόπος για εμάς». Ο Μάης με τα μάγια του έφερνε καινούρια παιχνίδια, μας οδηγούσε στη χαρά και μας παίδευε ολημερίς φανερώνοντας καινούρια μυστικά της ομορφιάς. Αποκαμωμένοι απ' το παιχνίδι ξαπλώναμε δίπλα στο αυλάκι και το τραγούδι του νε-

ρού μας γαλήνευε. Ακόμα κι εκεί όμως δεν ησυχάζαμε. Κυνηγούσαμε τις μέλισσες που 'ρχονταν να ξεδιψάσουν. Τις περισσότερες φορές μας τσιμπούσαν, αλλά το αντίδοτο ήταν έτοιμο. Παίρναμε χώμα, φτιάχναμε κακαβίτσες, κατουρούσαμε μέσα και βάζαμε τη λάσπη πάνω στο κεντρί. Αμμωνία της φύσης κι όχι αλοιφές και κουραφέξαλα. Ο Μάιος άρχιζε με δακράκια κι έπαιρνε τέλος με όνειρα και σχέδια. Τα παιχνίδια μας βοηθούσαν να τρανέψουμε, οι τσακωμοί μας ανάγκαζαν να μεγαλώσουμε, η φύση μας παρακαλούσε να βιαστούμε. Υπομονή! Σε λίγες μέρες κλείνει το σχολείο και τότε τέρμα το ξύλο, οι στενοχώριες και τα βάσανα.

Κάθε γειτονιά είχε το γήπεδό της, τα χούγια της, τα σύνορά της, τους παλικαράδες της. Κάθε γειτονιά είχε τους κήπους της, τη γούρνα της, τις ομορφονιές της. Αν τολμούσες να πας απρόσκλητος σ' άλλη γειτονιά, γρήγορα γύριζες πίσω με τρύπιο το κεφάλι. Ο Παλιόπυργος όμως ήταν η μεγάλη γειτονιά, ο τόπος που μας έκανε να ξεχνάμε τις έχθρες και τους τσακωμούς. Εκεί τα απογεύματα ξεκινούσε το ποδόσφαιρο με την καλή μπάλα και τα γκολ έπεφταν βροχή. «Στα πόσα σταματάμε;» «Μέχρι να πέσουμε κάτω απ' την κούραση». Κουράζεσαι ποτέ παίζοντας μπάλα; Νιώθεις ποτέ κούραση σαν είσαι νέος; Τα φανελάκια έσταζαν ιδρώτα, όλοι είμασταν στην επίθεση και μόνος του πίσω ο τερματοφύλακας - μπακότερμα. Στην ομάδα μας υπήρχε ένας τερματοφύλακας που έπιανε τα πάντα κι έτσι είχαμε το κεφάλι μας ήσυχο πως δεν θα χάσουμε. Πετιόταν απ' τη μian άκρη του τέρματος στην άλλη, απέκρουε ακόμα και τα πέναλτι. Λες και το σώμα του δεν πατούσε στη γη, λες και στους ώμους του είχε φτερά. Κάποιο δειλινό μας είπε πως είχε βρει πάνω σ' έναν έλατο ένα ζευγάρι φτερά και τα πήρε για δικά του. Εμείς δεν πολυδίνουμε σημασία στα λόγια του, μιας και το μόνο που μας ένοιαζε ήταν να μην φάμε γκολ. Όσο για τα υπόλοιπα ήταν δικός του λογαριασμός. Όταν η μπάλα χανόταν στα σκοτάδια της νυχτιάς, πηγαίναμε στη βρυσούλα δίπλα στο περίπτερο να χορτάσουμε νερό και να πάρουμε μian ανάσα. Σε λίγο ανηφορίζαμε για την Καστανιά κάτω απ' τον Αη - Γιώργη. Εκεί ξαπλωμένοι στις ρίζες της στρίβαμε κανένα λαθραίο που κλέβαμε απ' τους παππούδες κι ακούγαμε τ' αηδόνια που μάγευαν τη φύση μέσα απ' τα ρέματα και κάτω απ' το ποτάμι. Κοντά μας έρχονταν και οι φτερωτοί φίλοι ζητώντας κι αυτοί λίγο καπνό να φουμάρουνε. Ο Αη - Γιώργης ήταν από πάνω τους, μια δρασκειλιά κοντά τους, αλλά έκανε πως δεν έβλεπε. Πώς να μαλώσεις παιδιά που μόλις τέλειωσαν τα παιχνίδια της μέρας κι αρχίζουν τα παιχνί-

δια των ονείρων; Πώς;

Αναβλύζουν ύδωρ, δηλαδή άναβλας, άνβλας και για εμάς άμπλας. Λέξη μυστήρια κι άγνωστη στους πολλούς, γνωστή όμως στους τυχερούς των βουνών. Σ' αυτούς που μπαϊλντισμένοι απ' τα παιχνίδια σκύβουν και φιλούν τη γη ρουφώντας το κρυσταλλένιο νερό. Σ' εκείνους που μαγεύονται απ' τη μυρωδιά του νοτισμένου χώματος και της φτέρης. Σ' όσους καθώς καθρεφτίζονται στη γούρνα του άμπλα βλέπουν μέσα στα νερά την ευλογία της φύσης και τη μοίρα τους. Τέτοιοι πολύτιμα άμπλας, τέτοιο θαυματουργό νερό κυλούσε σε πολλές μεριές. Πάνω από κάθε άμπλα φτερούγιζαν τα πλάσματα του ουρανού, περιμένοντας υπομονετικά τη σειρά τους να δροσίσουν τα χείλια τους και να ξαποστάσουν. Θυμόταν καμιά φορά το νερό του πάνω παραδείσου, μα σαν δοκίμαζαν το νερό του κάτω παραδείσου, λησμονούσαν τα πάντα. Χορτασμένοι απ' το αγίασμα της γης, σε λίγο πετούσαν για να ανταμώσουν με τους άλλους αγγέλους που είχαν κιόλας ξεκινήσει άλλα παιχνίδια.

Καθώς καλύτερευε ο καιρός, τα μηχανήματα έφτιαχναν το δρόμο κι έτσι το λεωφορείο και τα φορτηγά έρχονταν μέχρι μέσα στο χωριό. Κατεβαίναμε ποδαράτο μέχρι την Καμάρα περιμένοντας τι θα περάσει πρώτο. Εκεί, στη μεγάλη ανηφόρα, βρίσκαμε ευκαιρία κι αρπαζόμασταν απ' ότι να 'ταν, ανεβαίνοντας πάνω. Ο κουρνιαχτός και το πετρέλαιο δεν μας ενοχλούσαν, αρκεί που χορταίναμε αμαξάδα. Οι ταλαίπωροι οδηγοί βλαστημούσαν την ώρα που αναγκάζονταν ν' ανέβουν σε τούτα τα άγρια μέρη και σαν να μην έφτανε αυτό να 'χουν και τούτους τους μικρούς σατανάδες να κοροϊδεύουν και να βολτάρουν δωρεάν. Συμβιβάζονταν όμως μ' αυτά, γιατί διαφορετικά ήξεραν πως θα βρουν τα τζάμια σπασμένα και τις ρόδες ξεφούσκωτες. Τα φορτηγά που εφοδιάζαν με εμπορεύματα τα μαγαζιά ήταν η αδυναμία μας και τα περιμέναμε γεμάτοι αγωνία και χαρά. Σαν άρχιζε το ξεφόρτωμα, τρέχαμε να βοηθήσουμε στη μεταφορά. Οι οδηγοί σταυροκοπιούνταν με την προθυμία και την καλοσύνη μας κι είχαν να λένε γι' αυτά τα καλά παιδιά που τους βοηθούσαν. Αργότερα όμως, σαν έκαναν λογαριασμό και έλεγχο με τους μαγαζάτορες, τα έ-

βρισκαν λιγότερα και προσπαθούσαν να καταλάβουν τι στο καλό έγινε. «Τρεις κούτες με μπισκότα δεν ξεφόρτωσα;» «Δεν ξέρω, εγώ βλέπω ότι εδώ είναι δύο κι αυτές θα πληρώσω». «Λες να έκανα λάθος;» «Λάθος, ξελάθος, εμείς ήμασταν στον Αη - Γιώργη για τη μοιρασιά. Μπισκότα Παπαδοπούλου. Θυμάσαι; Χορτάτοι από μπισκότα κι άλλα καλά, ξεκινούσαμε το κρυφτό. Προσπαθούσαμε δηλαδή να ξεκινήσουμε, γιατί πάντα τσακωνόμασταν ποιος θα τα φυλάει. Οι μεγαλύτεροι δεν ήθελαν ν' ακούσαν ούτε κουβέντα κι έτσι οι μικρότεροι έσκυβαν το κεφάλι και πήγαιναν προς τον πλάτανο ν' ακουμπήσουν και να κλείσουν τα μάτια. Φυσικά όλοι κρυφοκοιτούσαν αλλά αυτό δεν χρησίμευε σε τίποτα. Κρυβόμασταν πίσω απ' τα πεζούλια, μέσα στις αστρέχες, πάνω στα δέντρα, μέσα στα ρέματα κι άντε να βρει άκρη. Μονάχα έναν δεν μπορούσαμε να ξεγελάσουμε κι όπου κι αν κρυβόμασταν, μας έβρισκε. Λες και πετούσε αποπάνω μας κι έβλεπε την κρυψώνα μας, χωρίς εμείς να καταλάβουμε τίποτα. Λες και ήταν αόρατο πλάσμα...

Τα χρόνια περνούσαν και κάποτε ο μεγαλοδύναμος έκανε σύναξη των φτερωτών πλασμάτων, γιατί κάτι είχε πάρει το αυτί του για κάποια ομάδα νεαρών που ξέμεινε μέσα στα μαγικά βουνά. Βουνά ψηλά που οι κορυφές τους σχεδόν χείδευαν τον ουρανό, στα όρια της πέτρας με το σύγγεφο, στο σταυροδρόμι της ζωής και της ανυπαρξίας. Άστραψε και βρόντηξε παραγγέλλοντας των μικρών αγγέλων πως είναι καιρός πια ν' αφήσουν τις τρέλες και να πάρουν το δρόμο της μεγάλης επιστροφής. Τίποτα! Οι μικροί μας φίλοι είχαν άλλες σκοτούρες στο κεφάλι τους. Πώς να φτιάξουν καινούριο λάστιχο, τι δικαιολογία θα πουν στο δάσκαλο για να γλυτώσουν το ξύλο, πώς θα ανέβουν σ' εκείνη τη θηρία κερασιά που είχε αρχίσει κιόλας να τα κοκκινίζει. Τόσους καιρούς ανακατεμένοι με τους επίγειους αγγέλους, με τη γλυκιά διαδρομή της νιότης, με τα μύρα του επίγειου παραδείσου, μεταμορφώθηκαν κι αυτοί σε παιδιά των βουνών. Κούρεψαν τα κεφάλια τους με την πρώτη, αγόρασαν σουγιά, έτρωγαν ψωμί με τυρί, έστριβαν κανένα τσιγαράκι, έμειναν κι έζησαν δίπλα μας, ανάμεσά μας. Άντε μετά να ξεχωρίσεις τους ουράνιους απ' τους επίγειους αγγέλους...

Λάμπρος Δημ. Παπαδημητρίου.

ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ

Συνέχεια από σελ. 1

σκοπό να στερήσει τον «Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδος» από την τροφοδοσία και την στρατολογία την οποία είχαν εξασφαλισμένη από τους ορεινούς πληθυσμούς. Η μετακίνηση των πληθυσμών είχε σαν αποτέλεσμα το υψηλό κόστος συντήρησης του πληθυσμού αυτού το οποίο είχε αναλάβει η ΟΥΝΡΑ.

Οι «καταδιωκόμενοι» στέγαζαν τις οικογένειες τους σε στρατώνες, εγκαταλελειμένες αποθήκες, σε επιτεταγμένα σχολεία σε άλλα δημόσια κτίρια ή σε αντίσκηνα. Κουβέρτες χρησίμευαν για χωρίσματα ανάμεσα στις οικογένειες. Όλοι κοιμόνταν στο πάτημα. Οι περισσότεροι τυχερές οικογένειες φιλοξενούνταν σε συγγενικά σπίτια εάν υπήρχε ο χώρος. Πρόκειται για την ζοφερή πλευρά του πολέμου. Φωτογραφίες της εποχής εκείνης δείχνουν την εξαθλίωση αυτών των ανθρώπων. Σε αυτοσχέδια σιμους οικισμούς, προφυλαγμένοι από ξύλα, τενεκέδες, τσίγκους, χαρτιά ή πανιά μακριά από τις περιουσίες και τις εργασίες τους, χωρίς φως, αποχέτευση ή το απαραίτητο νερό. Περίμεναν την λήξη ενός πολέμου που όλο τελείωνε και όλο στο ίδιο σημείο βρισκόταν.

Οι «καταδιωκόμενοι» πρόσφεραν ερ-

γασία κατασκευάζοντας δρόμους ή διάφορα έργα ανοικοδόμησης ή ήσαν στη διάθεση της τοπικής αυτοδιοίκησης. Οι καταδιωκόμενοι έπαιρναν διάφορα τρόφιμα και ψωμί, που τους χορηγούσε το τότε Υπουργείο Πρόνοιας. Έτσι λοιπόν και οι χωριανοί μας πήραν τα πραγματά τους, τα φόρτωσαν στα ζώα τους και κατέβηκαν στην Καρδίτσα στο Φανάρι, την Λοξάδα, τον Ελληνόπυργο παίρνοντας μαζί τους και τα ζώα τους, εγκαταλείποντας το χωριό και τα σπίτια τους και σαν «πρόσφυγες» προσπάθησαν να βολέψουν τις οικογένειές τους. Επανάληθαν στο χωριό την άνοιξη του 1950 για να ξαναφτιάξουν πάλι την «προκοπή» τους, αφού τα φτωχικά τους είχαν υποστεί πολύ σοβαρές ζημιές από τις επιχειρήσεις που έγιναν στην περιοχή. Από τους κατοίκους του χωριού αρκετοί παρέμειναν στην Καρδίτσα άλλοι έφυγαν για την Λάρισα και τον Βόλο.

Γενικά η ύπαιθρος αγωνίστηκε για να ξαναστηθεί στα πόδια της. Τα χωριά ξαναζωντάνεψαν και πρόκοψαν μέχρι το 1960-65 οπότε άρχισε το ρεύμα μετανάστευσης προς Γερμανία και η εσωτερική μετανάστευση προς Αθήνα.

«Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ»

Τριμηνιαία εφημερίδα του **Συνδέσμου Φυλακιστών Καρδίτσας**
Έδρα: Καρδίτσα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κωστή Δ. Χριστίνα
Ξηροφώτου Γ. Ρένα
Φώτος Θ. Αναστάσιος
Τσιαμαντάς Χ. Αθανάσιος
Αλεξίου Π. Βασίλειος

Εκδότης - Διευθυντής

Βασίλειος Χ. Διαμαντής
Διάκου & Χατζημήτρου 57
431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 25375

Υπεύθυνος σύνταξης

Τσιαμαντάς Γεώργιος
Περριβίου 27
431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 42058

Εκτύπωση

ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
Μεγ. Αλεξάνδρου 10
Τηλ.: 24410 20257

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

Η οικογένεια Χρήστου & Ζωής Φώτου απέκτησαν αγόρι.

Τους ευχόμαστε να τους ζήσει.

Αρραβώνες

Η Τσιαμαντά Λίνα του Ηλία αρραβωνιάστηκε με τον Νίκο Μπουλοδάκη

Η Διαμαντή Βασούλα του Βασιλείου αρραβωνιάστηκε με τον Γιάννη Τσαλέμη

Τους ευχόμαστε καλά στέφανα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

-Κυριτσάς Ηλίας ετών 49

-Κυριτσάς Σωτήρης ετών 90

- Διαμαντή Αθηνά ετών 89

Στους οικείους εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Επιμέλεια: Νικολέτα Μαγαλιού - Κοιρώτσιου

Αρτηριακή υπέρταση

Με τον όρο υπέρταση εννοούμε αύξηση της αρτηριακής πίεσης πάνω από τα φυσιολογικά όρια δηλαδή συστολική πίεση «μεγάλη», μεγαλύτερη από 160 mm Hg (ή κοινώς 16) και διαστολική πίεση «μικρή» μεγαλύτερη από 95 mmHg (ή κοινώς 9,5). Για να χαρακτηριστεί ένα άτομο υπερτασικό, όμως, πρέπει η αυξημένη πίεση να επιβεβαιωθεί σε 2-3 διαδοχικές μετρήσεις. Η υπέρταση είναι μία συχνή νόσος και ανέρχεται στο 25% περίπου του γενικού πληθυσμού. Το ποσοστό αυτό αυξάνει με την ηλικία. Οι γυναίκες μετά την εμμηνοπαυση νοσούν συχνότερα.

Η υπέρταση επιδρά στα διάφορα όργανα - στόχους και προκαλεί σοβαρές βλάβες. Αυτά τα όργανα είναι η καρδιά, ο εγκέφαλος, οι νεφροί, οι οφθαλμοί και τα αγγεία. Μάλιστα όταν συνυπάρχουν κι άλλοι παράγοντες ο κίνδυνος των επιπλοκών αυξάνεται.

Παράγοντες είναι: α) Ύπαρξη βλάβης στα όργανα - στόχος, β) Χαρακτηριστικά ασθενούς (υπερήλικες, γυναίκες, μαύρη φυλή), γ) Σταθερότητα υψηλών τιμών και δ) άλλοι παράγοντες (κάπνισμα, αυξημένη χοληστερόλη, σακχαρώδης διαβήτης, παχυσαρκία).

Στην υπέρταση κληρονομείται η προδιάθεση για αύξηση της πίεσης υπό ορισμένους παράγοντες. Οι κυριότεροι είναι: η αυξημένη πρόσληψη άλατος, η παχυσαρκία και το stress.

Τα υπερτασικά άτομα παραμένουν συνήθως επιμακρόν χωρίς συμπτώματα. Το πιο συχνό ενόχλημα είναι ο πονοκέφαλος που στις κλασικές περιπτώσεις εντοπίζεται στην ινιακή χώρα «πίσω», εμφανίζεται κυρίως κατά το ξύπνημα και υποχωρεί με την κίνηση κατά τη διάρκεια της ημέρας. Σε μερικές περιπτώσεις ο ασθενής αισθάνεται ότι φοράει κράνος.

Άλλα συμπτώματα είναι: ερυθρό πρόσωπο, ανώμαλη εφίδρωση, θόλωση της όρασης, αστάθεια βαδίσματος, αυπνία, αίσθημα ζάλης, ίλιγγος (κυρίως στους ηλικιωμένους).

Όπως προαναφέρθηκε η υπέρταση μπορεί να προκαλέσει βλάβες σε διάφορα όργανα και ειδικότερα:

Α) στην καρδιά: α) υπερτροφία που οδηγεί σε καρδιακή ανεπάρκεια β) στεφανιαία νόσο

Β) στον εγκέφαλο: α) εγκεφαλικά επεισόδια β) υπερτασική εγκεφαλοπάθεια

Γ) στους νεφρούς: α) καλοήγη και κακοήγη νεφροσκλήρυνση

Η υπέρταση αντιμετωπίζεται σε συνεχή και μόνιμη βάση με διάφορα θεραπευτικά μέσα. Η μη φαρμακευτική θεραπεία περιλαμβάνει την αποφυγή του καπνίσματος, την μείωση κατανάλωσης οινοπνεύματος και καφεΐνης, απώλεια βάρους, στήριξη άλατος και βελτίωση της φυσικής κατάστασης (συνιστάται μισή έως μια ώρα έντονη βόδιση ή τρέξιμο 3-5 φορές εβδομαδιαίως).

Τα αντιυπερτασικά φάρμακα που χρησιμοποιούνται συνήθως είναι τα διουρητικά, οι α και β αποκλειστές, οι ανταγωνιστές ασβεστίου, οι α ΜΕΑ κτλ.

Στην υπέρταση δεν υπάρχει τυποποιημένο σχήμα αντιμετώπισης και χρειάζεται ατομική θεραπευτική αγωγή με αρχική χορήγηση μικρών δόσεων και προοδευτική αύξηση. Περίπου 50-60% των περιπτώσεων ρυθμίζονται με ένα μόνο φάρμακο και οι υπόλοιποι μπορούν να στραφούν σε συνδυασμούς.

ΞΕΝΩΝΑΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ

ΜΑΝΤΖΙΑΡΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΦΥΛΑΚΤΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΗΛ.: 24410 92840 - 92850

«ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ»
ΜΑΝΤΖΙΑΡΑΣ ΑΛΕΞ. -
ΔΗΜΟΥ ΗΛΙΑΣ

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 38 (ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΙΚΑ) ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΕΙΔΗ
ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 32 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 24410 73573

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ.
ΠΑΠΑΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ - ΛΟΓΙΣΤΗΣ
ΒΑΣΙΑΡΔΑΝΗ 23 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 24410 75063

INFOTRUST
ΣΒΑΡΝΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΠΛΑΣΤΗΡΑ 51 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 24410 77070

ΚΟΠΗ & ΕΜΠΟΡΙΑ
ΣΙΔΗΡΟΥ &
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ
ΑΘΑΝ. ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ
ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 192 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ. 24410 26012,

ΨΗΣΤΑΡΙΑ
«ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ»
ΚΟΝΤΟΧΡΗΣΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ ΤΕΡΜΑ
ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΕΜΠΟΡΙΟ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ

ΑΘΤ/ΩΝ & ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ
ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
4ο ΧΛΜ. ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ - ΤΡΙΚΑΛΩΝ
ΤΗΛ.: 24410 28717

ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΥ
ΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΑΛΥΒΙΑ ΦΥΛΑΚΤΗΣ
ΤΗΛ.: 24410 92707
ΚΙΝ.: 6937261953

ΠΑΝΣΙΟΝ
«ΛΙΝΑΣ»
ΧΑΡΙΛΑΟΣ & ΕΛΕΝΗ ΛΙΝΑ
ΦΥΛΑΚΤΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΗΛ.: 24410 92514, 6932364760

 School of Oxford English
BENTZΗ ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ -
ΑΥΓΕΡΟΥ
Καθηγήτρια Αγγλικών
Ανδρέα Παπανδρέου 11 (πλ. Δικαστηρίων)
ΤΗΛ.: 04410 71294, 04410 76677

 EMBAЯGO
SHOPS & ACCESSORIES
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΗΡ. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 13
ΤΗΛ.: 2441 077 288

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΛΟΓΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ MSR
ΜΕΛΟΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΠΕΔΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ
ΚΙΝ.:6974875178 ΤΗΛ.:24410-24608

Επαγγελματίες Φυλακτιώτες στην Καρδίτσα

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΦΥΛΑΚΤΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΗΛ. 24410 73712

ΚΑΦΕ
ΨΗΣΤΑΡΙΑ
ΜΑΓΑΛΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΦΥΛΑΚΤΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΗΛ. 24410 92324
ΚΙΝ.: 6938013573

ΚΑΦΕ
ΨΗΣΤΑΡΙΑ
ΚΟΡΚΟΤΑΡΑΣ ΗΛΙΑΣ
ΦΥΛΑΚΤΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΤΗΛ. 24410 92268

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΠ. ΠΡΙΤΣΑΣ
Βασιαρδάνη & Βάλβη
Τηλ.: 22074 - Οικ.: 26860

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ
Η. ΠΑΤΤΑΣ - Ι. ΠΡΙΤΣΑΣ Ο.Ε.
Χατζημήτρου 16
Τηλ.: 28017

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Υψηλάντου 51 - Τηλ.: 23530
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Καραϊσκάκη 24 - Τηλ.: 40738

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ
ΑΓΟΡΗΣ ΤΣΙΑΜΑΝΤΑ - ΜΗΛΑΡΑ
Καραϊσκάκη 6 - Τηλ.: 20555

ΧΩΜΑΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΜΑΝΔΡΑ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΓΚΑΡΑΒΕΛΟΣ Ν. ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΑΛΥΒΙΑ ΦΥΛΑΚΤΗΣ
ΤΗΛ.: 6973356181

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΑΓΓΛΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΑΣ
ΑΝΝΑ ΧΑΡ.ΤΣΙΑΜΑΝΤΑ
ΜΕΓ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 34
ΤΗΛ.27764

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ
«ΕΠΙΛΟΓΗ»
ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ
ΤΗΛ.: 24410 40213
ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ
«ΚΥΚΛΟΣ»
ΠΑΠΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
ΧΑΤΖΗΜΗΤΡΟΥ 13
ΤΗΛ.: 24410 42787
ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ
«ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ»
ΜΗΛΑΡΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΦΥΣΙΚΟΣ
ΒΑΛΒΗ 4 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 24410 29348

ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ
«ΜΙΚΡΟ ΚΑΦΕ»
ΗΡΑΚΛΗΣ ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ
ΚΑΛΥΒΙΑ ΠΕΖΟΥΛΑΣ
(ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΡΟΣ ΠΛΑΣ)
ΚΙΝ.: 6976421671

ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟ ΥΛΙΚΟ
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
Ιεζεκιήλ & Κολοκοτρώνη
Τηλ. (0441) 71843

ΛΕΜΟΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑ - ΡΑΜΟΥΖΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ/ ΡΑΜΟΥΖΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ανδρ. Παπανδρέου 24
Τηλ.: 72443, 22961

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Ε. ΠΡΙΤΣΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Πλ. Δικαστηρίων (1ος όροφος)
Τηλ.: 29198

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Δ. ΚΩΣΤΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Τηλ.: 71298

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ «ΘΑΛΗΣ»
ΠΑΠΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ν. Πλαστήρα 9
Τηλ.: 75780

ΚΑΦΕ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ
Κιέριον
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΓΑΛΙΟΣ
Κεντρική Πλατεία
Τηλ. 21412

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
«Η ΣΤΡΟΥΓΚΑ»
ΠΡΙΤΣΑΣ - ΑΛΕΞΙΟΥ
Κ. Τερτίπης 5 - Τηλ.: 22227

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΗΛΑΡΑΣ
Τηλ.: 22831

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ
ΞΗΡΟΙ ΚΑΡΠΟΙ
ΜΗΛΑΡΑ - ΠΑΛΑΜΙΩΤΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΔΙΑΚΟΥ 9 - ΤΗΛ: 27664
ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΑΝΘΗ - ΦΥΤΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΛΙΝΑ ΦΑΝΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ: ΔΙΑΚΟΥ 29
ΥΠΟΚ/ΜΑ: Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 30
ΤΗΛ.: 22464 & 22988

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΦΩΤΟΥ
ΣΤ. ΛΑΠΠΑ 28 - ΤΗΛ.: 22306
ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΚΩΣΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 75-ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.75421

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ-ΝΙΚΟΛΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
Μ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 39

ΚΑΦΕ -ΟΥΖΕΡΙ
"ΝΕΣΤΟΡΑΣ"
ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 40

ΤΕΧΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΑΡΧΟΝΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
Αρχιτέκτονας Μηχανικός
Πλαστήρα 1 Πλ. Δικαστηρίων
Τηλ. 04410 26272
Κιν.: 0977440618

ΜΑΡΙΑ ΞΗΡΟΦΩΤΟΥ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΝΙΚΗΤΑΡΑ 1- ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 04410 76630

ΤΣΙΤΣΙΜΠΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΖΙΑΚΑΝΟΣ ΦΩΤΗΣ
COURIER INTERATTICA A.E.
Δ. ΛΑΠΠΑ 56 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ. 0801 - 95000, 79400 - 1

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΚΟΥΡΚΟΥΝΑΣ
(ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ)
2ο ΧΛΜ. ΤΑΥΡΩΠΟΥ
ΤΗΛ. 74855, ΚΙΝ. 094 441085

Τουριστικές Επιπλωμένες Κατοικίες
"Τ' ΑΣΠΡΟΛΙΘΙΑ"

ΘΑΛΕΙΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ
ΚΑΛΥΒΙΑ ΦΥΛΑΚΤΗΣ - ΛΙΜΝΗ Ν. ΠΛΑΣΤΗΡΑ
Τηλ.: 24410 92350, Fax: 24410 92303 - Κιν. 6974 837176
www.tasprolithia.gr

Ποιότητα που φαίνεται με γυμνό

ΤΑΚΥΠΡΕΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΦΩΤΟΣ

ΕΤΟΙΜΟ ΣΚΥΡΟΔΕΜΑ
ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΡΟΪΟΝΤΑ

Πληροφορίες - τηλ. 0441 / 71080 & 71090 Κιν. 0977 436355 & 0977 306829

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Θ. ΞΗΡΟΦΩΤΟΣ
Μηχανολόγος Μηχανικός

ΜΕΛΕΤΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Ταλιαδούρου & Τζέλλα ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ. & Fax: 24410 79689 Κιν. 6974 305243
e-mail: n.xirofotos@ifestos.gr

Είσαι προληπτικός;

Συνέχεια από σελ. 1

τι θα έχω μετά. Κατάλαβες τώρα; Άντε να τα βγάλεις πέρα με επτά χρόνια γρουσουζιά."

Μια άλλη φίλη μου μου είπε "Οχι βέβαια. Δεν πιστεύω σ' αυτά". Εγώ όμως πρόσεξα ότι στη ζακετούλα απ' το μωράκι της, που κρατούσε με τρυφερότητα στην αγκαλιά της, είχε καρφίτωσει μια θαλασσιά χαντρούλα.

Κάποιοι μου είπαν "Ε, ναι, μερικές φορές πιστεύω... Να μωρέ, κάτι παθαίνω όταν βλέπω μαύρη γάτα. Κι όταν είναι Τρίτη και 13, ε, όλο και κάτι σκέφτομαι ότι μπορεί να στραβώσει."

"Ένας άντρας, συνάδελφος μου, τόπαιξε πιο σκληρός, πολύ σκληρός θάλεγα: "Εγώ προληπτικός; Τι λες παιδί μου; Άκου κει, προληπτικός εγώ; Θεέ και Κύριε! Επιτρέπετε εσύ, μορφωμένη γυναίκα, να ρωτάς τέτοια πράγματα; Σε ποια εποχή ζούμε; Κανένας δεν σου είπε εσένα ότι προληπτικός εμένα ήταν μόνο ο προπάππος μου;"

Μ' έκανε και πείσμως αυτός. "Έτσι, ε;" σκέφτηκα. Σκληρός αυτός, σκληρή και γω. Δεν καταλάβαινα τίποτα. Ήθελα οπωσδήποτε να μάθω και συνέχισα: "Δε μου λες, τι θα έκανες αν αύριο το πρωί πήγαινες στη δουλειά σου και το αφεντικό σου σου έλεγε ότι απολύεσαι;"

Με κοίταξε σαν νάθελε να με πνίξει ο συνάδελφος μου. "Βαλτή ρε παιδάκι μου είσαι σήμερα; Τι γρουσουζεύεις; Φτου, φτου! Μακριά από μένα! Χτύπα ξύλο!!! Κι έχει και 13 ο μήνας!"

Εδώ ήταν που δεν άντεξα και του είπα: "Γρουσουζεύω ε; Γιατί άμα δεν το πω εγώ θα σε κρατήσει στη δουλειά του εσένα το αφεντικό σου; Κι αυτό το φτου-φτου τι κάνει; Διώχνει το κακό μακριά; Α, και να μην ξεχάσω. Άμα χτυπήσω ξύλο, το αφεντικό σου θα μετανοήσει και δεν θα σε απολύσει; Κι εσύ, μορφωμένος άνθρωπος, γιατί μου δείχνεις ότι φοβάσαι που ο μήνας έχει 13. Και μετά μου λες ότι μόνο ο προπάππος σου ήταν προληπτικός!"

Οχι, μην κάνετε όρεξη. Δεν άναψε καυγάς μετά απ' αυτό. Αλλά αφού η παρέα μας ήταν μεγάλη και ζωντανή, άναψε μια μεγάλη συζήτηση για τις προκαταλήψεις των παππούδων και των γιαγιάδων μας που έχουν περάσει και σε μας.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν απ' τον Μάρτη που πριν μπει η πρώτη μέρα του, βάζαν στο χεράκι των παιδιών ένα βραχιολάκι φτιαγμένο με κόκκινη και άσπρη κλωστούλα, στριμμένες μαζί. Το βραχιολάκι αυτό το λέγαν "μαρτάκο" και πίστευαν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα προστατεύουν τα παιδιά τους απ' το κάψιμο του ήλιου. Όταν τον έβγαζαν, τον έβαζαν σ' ένα κλωνάκι για να τον πάρουν τα χελιδόνια και να χτίσουν τη φωλιά τους.

Όταν την άνοιξη ερχόταν τα χελιδόνια δεν έπρεπε να τα δουν χωρίς να έχουν φάει ή πιεί κάτι. Ούτε κι έπρεπε ν' ακούσουν κούκο νηστικοί. Γι αυτό η πρώτη τους έννοια την άνοιξη ήταν να βάλουν κάτι στο στόμα τους τα χαράματα πριν ακόμη βγουν απ' το σπίτι για να μην τους "κομπιάσουν" τα χελιδόνια ή ο κούκος κι έχουν ένα κόμπο στο λαϊμό όλο το χρόνο.

Αν κάποιο ξύλο που είχαν στη φωτιά έκανε θόρυβο καθώς καίγονταν έλεγαν ότι κάποιος κάτι έλεγε γι αυτούς και τότε έλεγαν: Αν είσαι φίλος να χαρείς κι αν είσαι εχθρός να σκάσεις.

Όταν έριχνε πλημμύρα ή χαλάζι, οι γυναίκες έβγαζαν την πυροστιά έξω και τη γύριζαν ανάποδα ή έβαζαν ένα πρωτότοκο παιδί να φάει τρία σπυριά χαλάζι. Πίστευαν ότι έτσι θα σταματούσε η θεομηνία.

Αν τους έπεφτε μία μπουκιά ψωμί

μέσα στο πιάτο απ' όπου έτρωγαν έλεγαν ότι θα είχαν μουσαφίρη. Το ίδιο έλεγαν κι όταν έβλεπαν να τριγυρίζει καμία αράχνη μέσα στο σπίτι, ή όταν μια κότα τίνιζε τα φτερά της στο κατώφλι του σπιτιού.

Έλεγαν πως αν ένα μέρος απ' το τρίχωμα ενός ζώου -κυρίως αγελάδας- άλλαζε ξαφνικά χρώμα, τότε αυτό το ζώο, ή ολόκληρο το κοπάδι, κοιμήθηκε σε μέρος που είναι κρυμμένος θησαυρός.

Αν φαγούριζε η αριστερή παλάμη θα έδιναν χρήματα, αν όμως φαγούριζε η δεξιά θα έπαιρναν χρήματα, ενώ αν έπαιζε το βλέφαρο απ' το δεξί τους μάτι θα έβλεπαν κάποιον γνωστό.

Όταν το παιδί άλλαζε δόντι, το έβαζαν να πετάξει το παλιό δόντι στα κεραμμύδια, όσο πιο ψηλά μπορούσε και να πει τρεις φορές "να κρανοκόκκαλο και δώσμου σιδερένιο". Πίστευαν ότι έτσι η νεράιδα των δοντιών θα του έδινε ένα πολύ γερό δόντι.

Σημασία έδιναν και στο πώς περπατούσε μια σαλαμάντρα. Αν τραβούσε την ανηφόρα θα είχαν ακρίβεια. Αν όμως πήγαινε προς την κατηφόρα τότε θα είχαν φτήνια.

Όταν έκτιζαν καινούριο σπίτι έσφαιζαν στα θεμέλια του ένα κόκορα για να στεριώσει το σπίτι.

Όταν η νύφη πήγαινε μετά τα στέφανα στο σπίτι, έξω απ' την πόρτα πετούσε πίσω της ένα μεγάλο μήλο. Όποιο κορίτσι το έπιανε θα παντρευόταν γρήγορα. Το μήλο όμως αυτό είχε και μαντικές ικανότητες. Ένα κομμάτι του κάτω απ' το μαξιλάρι μιας κοπέλας της έλεγε ποιόν θα παντρευτεί. Το ίδιο μπορούσαν να της πουν και τα κουφέτα που θα είχε βάλει στην τσέπη του γαμπρού την ώρα που γινόταν τα στέφανα.

Όμως και η πεθερά, πριν η νύφη μπει στο σπίτι, της έδινε μέλι και γάλα για να πάνε όλα "μέλι-γάλα".

Μετά απ' όλα αυτά έμεινα και γω να σκέφτομαι πως θα πρέπει να έχει γίνει συνήθεια στις σαλαμάντρες να τραβάνε μόνο την ανηφόρα, αφού σχεδόν πάντα όλα ακριβαίνουν, ότι θα πρέπει να έχουμε πρόβλημα με τη χαλαζόπτωση αφού οι πυροστίες σπανίζουν στις μέρες μας -εκτός κι αν αρχίσουν να βγάζουν έξω τις πυροστίες που είναι στα μουσειά- κι ότι αφού τα σύγχρονα μηχανήματα, απ' ότι φαίνεται, δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα στο κυνήγι του θησαυρού, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάρουμε μια αγελάδα και να τη βάλουμε να κοιμάται εκεί που υπάρχουν φήμες ότι είναι κρυμμένος θησαυρός.

Βέβαια οι παππούδες μας και οι γιαγιάδες μας στην προσπάθειά τους να καταλάβουν κάποια πράγματα τα απέδιδαν στην καλή ή κακή τύχη. Στην προσπάθειά τους να μαντέψουν τι κρύβει γι αυτούς το μέλλον και να ορίσουν τη μοίρα τους γίνονταν σκλάβοι σε κάποιες παράξενες, ακόμη κι αστείες, προλήψεις.

Ωστόσο όσο κι αν προσπαθούμε να ξεφύγουμε απ' τις προλήψεις, πιάνουμε συχνά τον εαυτό μας να βρίσκει κάποιες απ' αυτές ριζωμένες μέσα μας. Και φυσικά όταν φοβόμαστε πολύ να μην πάθουμε κάτι, τότε είναι που το παθαίνουμε.

Όμως οι μόνοι υπεύθυνοι για την ζωή την οποία ζούμε και για ό,τι θα μας συμβεί είμαστε εμείς και καμιά μαύρη γάτα που έτυχε να βρεθεί στον ίδιο δρόμο με μας. Εμείς είμαστε οι καπετάνιοι στο τιμόνι της ζωής μας. Το πεπρωμένο μας μπορούμε να το κάνουμε εμείς οι ίδιοι φτάνει να μην είμαστε αιχμάλωτοι στις αρνητικές μας σκέψεις. Ας αλλάξουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε και τότε θα δούμε τη ζωή μας να αλλάζει.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Από την υπηρεσία μου στο Δημοτικό Σχολείο Φυλακτής 1952-1956

Του Βασίλη Κίσσα

(συνέχεια από το 24ο φύλλο)

Για να θυμηθούν οι παλιοί και να μάθουν οι νέοι

Το καλοκαίρι του 1955 ο προϊστάμενος Επιθεωρητής μου με υποχρέωσε να παραμείνω στη Φυλακτική να επιτηρώ την πρόοδο των εργασιών, ώστε το φθινόπωρο το διδακτήριο να είναι έτοιμο και το σχολείο να μεταστεγαστεί από το σπίτι του Γ. Σιάτρα (Σιατράκη) και να λειτουργήσει στο νέο διδακτήριο. Έπρεπε όμως να γίνουν ακόμη πολλές εργασίες: σοφατίσματα, μωσαϊκά, νταβάνια, κύρια είσοδος, διαμόρφωση του αύλειου χώρου κ.λπ.

Τα σοφατίσματα, ύστερα από δημοπρασία ανέλαβαν και τα έκαναν οι αδελφοί Γανιά, τα μωσαϊκά το συνεργείο του Ανασ. Φώτου, την κύρια είσοδο (σιδερόπορτα) ο Βάιος Τσιρίγκας από την Καρδίτσα και τον αύλειο χώρο ανέλαβαν και τον διαμόρφωσαν οι κάτοικοι με προσωπική εργασία. Για τα νταβάνια δεν είχαμε χρήματα να τα φτιάξουμε. Την οροφή των δύο αιθουσών της εξάφυλλης την ντύσαμε με χαρτί ρόλου που μας πρόσφερε ο Νίκος Τζίρος. Όλα αυτά έγιναν το καλοκαίρι του 1955. Έτσι είμασταν έτοιμοι να μεταστεγάσουμε και να λειτουργήσουμε στο νέο διδακτήριο.

Στις 10 Σεπτεμβρίου κάναμε τις εγγραφές στο ΝΕΟ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΟ. Οι μαθητές καθαροί και περιποιημένοι με τα ενδεικτικά στο χέρι ερχόνταν να εγγραφούν. Χρησιμοποιήσαμε για το σκοπό αυτό το γραφείο που είναι δυτικά του διαδρόμου. Οι μαθητές όσο να έρθει η σειρά τους έτρεχαν χαρούμενοι και χοροπηδούσαν στους διαδρόμους και στην ανατολική αίθουσα. Χαίρονταν το ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ. Τα αφήσαμε να παίζουν και να χαίρονται. Το σχολικό έτος 1955-56 τοποθετήθηκε και η δασκάλα Ευθαλία Μάγγου, γυναίκα του Κώστα Ραμούζη. Η κυρία Μάγγου πήρε τις Α, Γ και Δ τάξεις και την ανατολική αίθουσα της εξάφυλλης και εγώ τη δυτική αίθουσα με τις υπόλοιπες τάξεις.

Κάθε αίθουσα έχει 3 μεγάλα τρίφυλλα παράθυρα. Κάποια μέρα φυσούσε δυνατός αέρας και το μεσαίο παράθυρο

της αίθουσας της κ. Μάγγου άνοιξε κάνοντας φοβερό πάταγο. Η δασκάλα τρομοκρατήθηκε. Έτρεξα να δω τι συμβαίνει και τη βρήκα πίσω από την πόρτα κάτω από την εξάφυλλη, χλωμή να τρέμει από το φόβο της. Ήταν και έγκυος. Έκλεισα και, ασφάλισα καλά το παράθυρο. Ήταν αρχή της άνοιξης. Κάθησα λίγο μαζί της, της έκανα κουράγιο και αφού συνήλθε πήγα στην αίθουσά μου.

Κάποιο από τα ευρωπαϊκά κεραμίδια της σκεπής είχε ραίσει και έφερνε το νερό της βροχής μέσα στην τάξη. Έτσι μια μέρα που δεν έβρεχε με μία σκάλα ανέβηκα στη σκεπή από την πίσω πλευρά και μπουσουλώνοντας έφτασα στη νότια πλευρά, βρήκα τη σπασμένη κεραμίδα και την αντικατέστησα. Άρχισε να φυσάει αέρας. Έτυχε τότε να περνάει από τον Παλιόπυργο ο Χρήστος Τσιμαντάς (Γιαννακής), με είδε πάνω στη σκεπή και άρχισε να φωνάζει, κουνώντας τα χέρια του, να κατέβω γρήγορα για να μη με παρασύρει ο αέρας.

Στη δυτική πλευρά της αυλής περιφράξαμε με τους μαθητές μας ένα μέρος 20 τ.μ. περίπου για να κάνουμε σχολικό κήπο. Τα παιδιά έφεραν κοπριές από τους σταύλους των σπιτιών τους και 2-3 μητέρες προσφέρθηκαν και μας τον έσκαψαν. Φυτέψαμε από μία σειρά σιτάρι, κριθάρι, βρώμη και βρίζα. Γύρω - γύρω φυτέψαμε λουλούδια που έφεραν τα παιδιά από τα σπίτια τους. Την άνοιξη φυτέψαμε ανοιξιόφυτα: μία σειρά πατάτες, φασόλια, κρεμμυδάκια κ.λπ. Οι μαθητές με πολλή χαρά και όρεξη περιποιούνταν τα φυτά. Τα σκάλιζαν, τα βοτάνιζαν, τα πότιζαν. Για πρώτη φορά στο σχολείο της Φυλακτής καλλιεργήθηκε σχολικός κήπος. Ήταν το καμάρι όλων. Είχε όμως άδοξο τέλος. Τον Ιούνιο του 1966 μετά τις σχολικές εξετάσεις και ενώ εγώ πήρα μετέθεση, τα γειτονόπουλα χάλασαν τον περίφραγμα του κήπου και έβαλαν μέσα τα οικόσιτα ζώα του που λεηλάτησαν τα φυτά. Την επόμενη μέρα που πήγα στο σχολείο είδα την καταστροφή και λυπήθηκα πολύ.

Την άνοιξη του 1966 επισκέφτηκα την Φυλακτική με μια παρέα συναδέλφων από την Καστανιά.

Από την επίσκεψη αυτή είναι η φωτογραφία

Με νέους και φίλους του χωριού

Οι συνδρομές θα δημοσιευθούν στο επόμενο φύλο